

JUUL

Juul is met haar echtgenoot Aaron en bond Willem net naar Amsterdam verhuisd. Haar zoon Jan woont op zichzelf.

Dat waren tijden

Het boek heet *Kroniek van een bange liefde* en het is geschreven door Trudy Kunz, met wie ik lang geleden op de redactie van Libelle werkte. Ik was in die tijd een onzekere leerling-journaliste en keek huizenhoog op tegen Trudy die mooi was en zelfverzekerd en de hele wereld overvloog om grote sterren te interviewen. In die tijd was het een dolle boel op de redactie. Als je voor een reportage twee weken bij woeste indianen wilde bivakkeren, dan kon dat. We zaten bijna elke middag in de kroeg, collega Martijn liep over bureaus, redacteur Jan zat achter de meisjes van de moderedactie aan en als we een feestje hadden, werd doodleuk André Hazes gevraagd op te treden. Ik mocht op kosten van de zaak mijn rijbewijs halen, terwijl het helemaal niet zeker was dat ik mijn proeftijd zou doorkomen. Niemand die op de centen lette, alles kon. Als je dat vergelijkt met deze tijden, waarin massaontslagen vallen en elke euro wordt omgedraaid, kun je het bijna niet geloven. *Those were the days*, inderdaad. En tussen al die herriechoppers zat Trudy, die we liefkozend Trui noemden, rustig te tikken. Ik bewonderde haar schrijfstijl en haar kalmte en wenste dat ik op een dag ook zo zou worden: goedgemanierd en altijd aardig en beschaafd in plaats van mijn ongepolijste zelf.

Maar wel boeiend

Diezelfde Trudy heeft nu haar eerste roman geschreven, een indringend boek over de liefde. Geen gelukkige liefde, maar wel een boeiende. Het gaat over Elisabeth die gaat

samenwonen met Mark, een man die de ene dag heel liefdevol is en de volgende dag een onberekenbare chagrijn. Hij doet stug tegen haar familie en vrienden, nukkig tegen haar en stelt onredelijke eisen. Elisabeth wordt steeds afhankelijker van zijn humeur. Als Mark lief is voor haar, is ze blij. Als hij haar afweert, voelt ze zich klein en afhankelijk. Ze raakt verslaafd aan de eeuwige cadans van aantrekken en afstoten, opluchting en angst, blijdschap en lijden. Het is een relatie die miljoenen vrouwen hebben gekend, allesverzendend en beklemmend, maar verschrikkelijk lastig om een einde aan te maken.

Dwars door je ziel

Aaron heeft die avond niks aan me. Ik verslind het boek en kijk verstrooid op als hij me iets vraagt. Het is allemaal zo verschrikkelijk herkenbaar. Om de ene passage moet ik hardop lachen, andere zinnen snijden dwars door mijn ziel. Als ik *Kroniek van een bange liefde* uit heb, voel ik me triest. Omdat ik aan Theo moet denken en aan Arthur – mannen die me intens gelukkig hebben gemaakt maar door wie ik me tegelijkertijd heb laten vermorzelen. En omdat het boek een diepere laag heeft: wat zegt het over Elisabeth dat ze zo afhankelijk wordt van een man die vaak wreed is en er plezier in lijkt te hebben haar te vernederen? Wat zegt het over mij dat ik me ook met huid en haar aan zulke mannen heb vastgeklonken? Ik heb hier natuurlijk vaker over nagedacht, maar nu ik dit boek heb gelezen, leidt het tot een gesprek met Aaron, dat tot diep in de nacht zal duren.